

Hồi 15

Quần Sơn Dạ Yến

Aột lát sau hai người đã đi lên trên đèo núi. Chàng thấy trước mặt có một quãng đường rất rộng, mỗi bề dài chừng mười mấy trượng mọc đầy cỏ xanh, trông như một tấm thảm rất đẹp mắt, phía sau quãng đường, chỉ có một căn nhà rất nguy nga hình như mới xây cất thì phải, trông không khác gì một phủ đường của một quan to vậy, trên cửa sổ có treo một tấm bảng đề ba chữ “Công Đức Đường” thật lớn.

Nhạc Lâm mời Âu Dương Siêu vào trong đại sảnh ở gian thứ ba mời chàng uống nước xong mới mỉm cười:

- Ít khi được Âu Dương đường chủ giá lâm bốn Đường, mời đường chủ ở lại chơi vài ngày để lão được tiếp rước.

Tới đây Âu Dương Siêu không thể nào chịu nhịn được nữa, liền đứng dậy chấp tay chào và hỏi rằng:

- Được lão anh hùng quý mến như vậy còn gì hân hạnh bằng, nhưng lần này tại hạ đến Động Đình hồ là có một việc muốn thỉnh giáo lão anh hùng.

- Âu Dương đường chủ khiêm tốn quá, có việc gì xin đường chủ nói ra không biết có còn nhân vật giang hồ nào ở không? Hay là có người khác lập trại ở quanh đây?

Nhạc Lâm ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của y âu làm rung động cả mái nhà.

- Việc này... hà hà...

Cười xong y mới nói tiếp:

- Không dám giấu đường chủ, tuy lão già nua bất tài thực, nhưng được các bạn trên giang hồ nể mặt, có lão ở đây thì xung quanh hồ Động Đình tám trăm dặm không một người nào dám lập sơn trại cả. Lão không dám nói là người khác không dám, nhưng ít ra họ cũng nể mặt lão.

- Nếu vậy ở hồ Động Đình này chỉ có đường chủ với các anh em của bốn đường phải không?

- Bốn đường định cư ở đây tuy không lâu, nhưng chưa biết có còn bang phái nào đã lập sơn trại ở gần đây không?

- Nếu vậy thì hay lắm!

- Chẳng hay đường chủ có việc gì thế?

- Tại hạ có một người bạn thân bị người bắt cóc ở Hoàng Sơn.

- Ô. Tên nào mà dám táo gan như thế?

- Nghe đồn người bạn đó đã bị bắt tới hồ Động Đình này...

- Ủa, thật à!

- Lời đồn đại ấy đáng tin cậy lắm, nhưng...

- Được! Âu Dương đường chủ cứ yên tâm nếu quả thực quý bạn đã bị bắt tới hồ Động Đình này thì lão thế nào cũng tìm ra cho được quý bạn ấy mới thôi.

Nhạc Lâm nói xong, quay lại hỏi các đại hán có mặt tại đó:

- Các người đi xem quanh Động Đình hồ này xem có ai bắt cóc bạn của Âu Dương đường chủ không? Xem xét rõ và hãy đem bọn người ấy đến bốn đường một thể.

Mấy tên đại hán đồng thanh vâng lời nhưng không thấy chúng cử động gì cả.

Âu Dương Siêu thấy vậy tức cười thầm và bụng bảo dạ rằng:

"Gừng già bao giờ cũng cay hơn gừng non có khác! Tên Nhạc Lâm này quả thực là lão luyện xảo trá."

Quý vị có biết tại sao Âu Dương Siêu nghĩ như vậy không?

Thì ra dù Nhạc Lâm giảo hoạt đến đâu, khôn khéo đến đâu cũng không sao qua mắt chàng.

Quý vị thử nghĩ xem, bảo bộ hạ đi tìm kiếm mà không dặn bảo người đó già trẻ, lớn bé ra sao, đàn ông hay đàn bà, mặt mũi thế nào mà đã bảo người dưới đi làm liền?

Tuy Âu Dương Siêu biết đối phương giả dối, nhưng chàng cũng chưa muốn lộ mặt nạ của y vội, hướng hồ người ta giúp mình như thế chỉ là vì nể tình bạn thôi còn người ta không giúp mình cũng không có quyền gì bắt bẻ người ta hết, nên chàng mới trả lời rằng:

- Thôi! Khởi phái phiến đến thủ hạ của lão anh hùng nữa!

Ngờ đâu Nhạc Lâm lại rất sốt sắng lớn tiếng nói tiếp:

- Sao? Âu Dương đường chủ lại nói thế? Đó là phận sự của lão nếu lão tìm không thấy bạn của đường chủ ở hồ Động Đình này thế nào lão cũng thưa với giáo chủ hay để ra lệnh cho võ lâm, thế nào cũng phải tìm cho ra manh mối bằng không bạn của một đường chủ của Nhất Thống Giáo bị bắt như vậy thì bốn giáo sẽ mất hết oai tín liền. Và làm sao mà thống nhất võ lâm được?

- Sao? Bốn giáo muốn thống nhất võ lâm ư?

- Phải! Giáo chủ có ý muốn như thế thực!

- Tại hạ e chuyện này không phải là dễ đâu! Chỉ sợ...

Nói tới đó Âu Dương Siêu thấy không tiện nói tiếp nên lại thôi.

- Lẽ dĩ nhiên...

Nhạc Lâm nói như vậy, ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Nhưng với công lực tuyệt thế của giáo chủ và với võ công cái thế của Âu Dương đường chủ, lão thiết nghĩ muốn thống nhất võ lâm cũng không khó khăn gì.

- Lão anh hùng cứ quá khen đấy thôi!

Âu Dương Siêu không tiện cãi vả với Nhạc Lâm, chàng liền xoay sang chuyện khác và nói tiếp:

- Xin hỏi lão anh hùng, trên giang hồ có một người tên là Thiết Chưởng Kim Thành, y lại còn có một cái tên nữa là Kim Tứ Gia, không biết lão anh hùng có biết y không?

- Kim Tứ Gia nào?

Nhạc Lâm ngẫm nghĩ giây lát rồi làm ra vẻ trấn tĩnh mà nói tiếp:

- Thiết Chương Kim Thành? À... có... Lão có biết!

- Thế hiện giờ người đó đang ở đâu?

- Kim Thành là đệ tử chấp sự của Tụ Bảo đường, vốn dĩ không là người của bốn đường cho nên y không có mặt ở đây.

- Thực à?

Âu Dương Siêu liền cau mày lại, không biết nói năng như thế nào cho phải.

Bốn tên đại hán nghe nói, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thanh cúi đầu đáp:

- Đó là luật lệ của Nhất Thống Giáo đã định ra như vậy.

Âu Dương Siêu tùm tùm cười đáp:

- Cho các vị được miễn.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không dám rút lui

Âu Dương Siêu đường hoàng nói tiếp:

- Âu Dương Siêu tôi mộ danh phong cảnh của hồ Động Đình đã lâu nên muốn nhân dịp này để thưởng thức dạ cảnh ở nơi đây một mình một phen, bốn vị hãy trở về an nghỉ đi!

- Nếu đường chủ biết được việc này thì thế nào cũng khiến trách anh em chúng tôi.

- Việc gì thì có Âu Dương Siêu này bảo đảm cho, xin bốn vị khỏi lo.

- Việc này...

- Tại hạ cao hứng du ngoạn, bốn vị khỏi cần nói nhiều nữa.

Nói xong chàng bỗng tung mình nhảy về phía trước. Chàng bỗng tà tà lượn quanh, lại xua tay ra cho bốn đại hán rút lui. Người sắp xuống tới đất lại xoay lưng một cái, có một tiếng động nho nhỏ người chàng đã bắn về phía trước năm trượng, tựa như một luồng khói vậy, mới phi thẳng về phía Côn Sơn, thân hình của chàng đẹp khôn tả và đây cũng là một môn khinh công rất khó luyện tập tức gọi là Liên Thăng Tam Cấp. Môn Văn Long Tam Hiện của võ lâm cũng không nhẹ nhàng tinh xảo bằng môn này của chàng. Lăng Không Độ Hư của võ lâm cũng không nhanh bằng môn khinh công này, có thể nói môn tuyệt học này của chàng là một môn hiếm có, bất cứ công lực hỏa hầu đều luyện tới mức thượng thừa, bằng không, không sao bay lượn như thế.

Lúc ấy, đừng nói bọn người kia không sao đuổi kịp dù có đuổi kịp cũng biết không địch nổi chàng, cho nên cả bốn người không có một tên nào đuổi theo chàng hết. Chúng thấy chàng biểu diễn pho khinh công lợi hại ấy ra đều ngẩn người ra không nói năng gì, mà ngơ ngác nhìn nhau thông. Sự thật dù cả bốn có đuổi kịp chàng ta đi nữa, chúng địch sao nổi chàng mà lo ngăn cản.

Một tên trong bọn xua cây móc và nói:

- Thôi chúng ta hãy về thưa với đường chủ hay.

Nói xong, y nhảy xuống dưới đất tiến thẳng vào trong bụi cây mất dạng, còn ba tên nọ cứ nhìn về phía Âu Dương Siêu đã khuất bóng.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu chạy thẳng về phía hậu sơn, trong đêm khuya mờ mờ chàng chỉ trong thấy xa trên đại sảnh có người nằm phục, xa xa đã nghe có tiếng chó sủa vọng tới, và hình như thấy bên trong có hai người ẩn nấp, chàng không do dự gì cả liền phi thẳng về phía ấy.

Bỗng trên không có tiếng khí giới va chạm nhau vọng tới, chàng đoán bọn họ đã biết mình ở đâu rồi, chàng vội hạ người thấp xuống hơn trượng, nhưng đà phi về phía trước của chàng vẫn chưa ngừng, tựa như một con cá lớn rất linh hoạt và nhanh khôn tả.

Coong, coong, coong...

Có vài tiếng kêu như vậy, thì ra đã có mấy mũi ám khí bắn lướt qua đầu chàng bắn tới và rớt xuống mái nhà hết.

Âu Dương Siêu nghiêng răng mím môi đang định tung mình nhảy lên, thì bỗng có tiếng người quát bảo:

- Coi chừng thế công của ta.

Chàng chỉ thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng và ánh sáng trắng hiện ra, thì ở phía bên cạnh bỗng có bóng người xuất hiện, và tay múa cây đao nhằm chàng tấn công tới.

Sự việc xảy ra một cách đột ngột mà thế công của kẻ địch lại chanh khôn tả. Âu Dương Siêu vừa hạ chân xuống chưa đứng vững, chàng đành phải giơ tay ra, lép ngực, thóp bụng rồi nhanh nhẹn nhắm cổ tay cầm khí giới của địch chop luôn.

Cây đao của địch cũng vừa đâm tới nơi, chỉ cách ngực chàng chừng nửa tấc thôi, thật là nguy hiểm khôn tả.

Người nọ thấy thế công ấy không trúng, cổ tay lại bị nắm chặt y khẽ kêu hừ một tiếng, vội nhảy lui về phía sau năm bước, và rút tay ra được, rồi bỏ chạy một cách tới bời.

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới trông thấy rõ người đó mặc quần áo màu đỏ, hai mắt lóng lánh cứ nhìn thẳng vào người mình, chàng định đuổi theo thì đột nhiên thấy phía đằng sau có tiếng gió động.

Thì ra lại có kẻ mặc áo đỏ cao lớn vạm vỡ nữa đang múa đao tấn công lén mình.

Lúc ấy Âu Dương Siêu muốn chống đỡ cũng không kịp nữa, nằm rạp người xuống thì đao của tên nọ cũng vừa chém tới, thế công của y nhằm ba nơi yếu huyệt của chàng mà tấn công, thực tình diệu và oai lực không tả.

Nhưng y không ngờ chàng lại tránh nhanh đến như thế nên quay mình định rút lui, nhưng dù y đã phản ứng rất nhanh, mà đầu gối của y đã bị kinh lực Âu Dương Siêu quét trúng, chỉ nghe thấy tiếng kêu "hự" một tiếng, y đã lăn từ trên mái nhà xuống đất.

Người cầm đao ở phía đằng trước thấy bạn mình bị thương, liền múa cây đao xông lại tấn công lần thứ hai, thế công ấy của y là định tâm giết cho được kẻ địch, nên vừa nhanh vừa lợi hại.

Âu Dương Siêu thấy vậy, liền trầm giọng quát lớn:

- Giỏi lắm!

Chàng giơ tay trái lên chống đỡ hờ, rồi tay phải thừa cơ định chop khí giới của địch. Tên bị Âu Dương Siêu đánh trúng đầu gối đã đứng dậy mà múa thanh đao xông lại đánh úp, mồm thì quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật.

Âu Dương Siêu hai mặt bị tấn công một lúc, đang định rút cờ bấu ra, nhưng khốn nỗi chàng cứ bị ai người đó vây quanh chặt chẽ. Thế là ba người chẳng nói đã khổ chiến với nhau ba mươi hiệp liền mà vẫn chưa thắng bại.

Đột nhiên tên đại hán cầm đao quát bảo:

- Có gan thì theo ta vào đằng phía hậu sơn nào?

Nói xong, y không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời, đã ra hiệu cho đại hán cầm đao rồi cả hai chạy về phía hậu sơn.

Âu Dương Siêu không hiểu chúng dụ mình vào phía hậu sơn làm chi, nhưng chàng đã định tâm dò nội bộ chúng ra sao, thì khi nào chàng chịu bỏ lỡ dịp may này, liền chạy theo hai tên nọ và nói:

- Dù hai người chạy tới chân trời góc biển Âu Dương Siêu ta cũng không thể tha cho hai người.

Chàng vừa nói vừa thò tay vào túi lấy lá cờ bấu ra đuổi theo hai tên nọ luôn!

Dưới ánh sáng trăng, ba cái bóng người đi nhanh vô cùng, chạy về phía hậu sơn, chỉ thoáng cái đã đi xa hơn mười trượng và đã trông thấy phía đằng trước có một cái đèo mọc đầy cỏ hoang. Hai tên đại hán nọ liền chạy lên đèo ấy. Âu Dương Siêu không trì hoãn chút nào, vội múa cờ đuổi theo luôn, chàng vừa đuổi vừa quát hỏi:

- Nơi đây là đâu, các người dụ ta đến làm chi?

Tên đại hán cầm đao cười gằn một tiếng rồi đáp:

- Dụ người tới đây để cho người về châu thổ.

- Với tài ba của người chưa xứng hạ nổi ta.

- Người đừng có ngông cuồng vội.

Bỗng tên múa đao hét lớn một tiếng, rồi ngẩng mặt lên trời huýt còi. Tiếp theo đó chung quanh cũng có mấy tiếng còi đáp lại. Chỉ trong nháy mắt tứ phía đã có ngót ba chục quái nhân áo đỏ, cầm khí giới sáng quắc xông lại bao vây chàng liền.

-- o O o --